

EMBERSÉGÜNK MEGŐRZÉSE (XI/64.)

Borsos Szabolcs (Marosvásárhely):

A rendszerszerű működés esete **a szabadsággal**

Platón óta időszerű gondolat a barlang-hasonlat értelmezése, érettségiző diákok plakáttal színezett módon aktualizálják. Olykor meghökkentő felismerésbe ütközünk: napjainkban is vesztélyt hordoz a belátott igazság kimondása és a manipuláció leleplezése.

Miért is kellene megneveznünk azt a rendszerszerű működést, amikor jól tudjuk: olyan hatalmi struktúrák mozgásáról van szó, hogy még mielőtt felébrednénk, már a jogállamiság nevében, csúnya jelzőkkel illetve mondhatnak fölöttünk ítéletet szinte szükségszerű módon.

Léteznek jól érthető metaforák, amelyek a tanítás és a belátás folyamatát segítik, ha kimondjuk őket. Erre kell törekednünk.

Azt soha nem szabad elfelednünk, hogy rendszerszerű működéssel van dolgunk, magyarán a barlangból való teljes kivezetés az ideológiai főirány, globális módon a nyitottság szellemében. Ezt szokták amolyan multikultinak is nevezni, mert ez olyan jól hangzik, szinte mindenki fontosnak érezheti magát benne. Persze még a barlangban vagyunk, de ha jogainkat lábbal tipornák, akkor jogunk van – vagy nincs – már rendszerszerű működést igénybe vennünk. Előfordulhat az is, hogy csúnya jelzőkkel illetnek bennünket, különféle csatornákon terjesztik a butaságot, de továbbra is ott vagyunk: a barlang valamelyik zugában. Vannak ott kisebb és vannak ott nagyobb képernyők, amelyek aztán bámulhatók napestig.

Mit lehet ebből megtanulni?

Elsősorban azt, hogy barlangból csak barlangba lehet átjutni. Az, amit valóságnak észlelünk, tele van illúziókkal és olyan emléknymokkal, amelyekre mi nem emlékezhetünk, mert egy részük távoli őseinkhez kapcsolódó történet volt. Az elmúlt néhány tucat évtized egy dolgról szólt: minél inkább elvágni azokat a szálakat, amelyek erősíthették volna identitásunkat, az őseinkhez való kötődés fontosságát. Ezért ma már nagyon könnyű elidegeníteni a városok lakóit, látszólag semmi közünk egymáshoz. Könnyű elhinni ezt a nagyfokú butaságot, mert kevesen reflektálnak arra, hogy mindannyian barlanglakók vagyunk. Egyetlen dolog maradt még a tarsolyunkban: a tudatosság. Tudhatjuk azt, hogy zsákutcában vagyunk! Tudhatjuk, hogy az általunk létrehozott kibernetikus világnak már van olyan része, ami sokkal fejlettebb az agyi működésnél. Tudhatjuk ma már azt is, hogy miként zajlik a befolyásolás hatásmechanizmusa. Tényleg viccesen nyitott társadalomban élünk, a barlang-effektusok összes jellemzőivel. Ez azt jelenti, hogy élő közvetítésben láthatjuk és érezhetjük kivetítve az emberi létezés méltóságának lebontását, szétroncsolását. Erre kiválóan alkalmas minden nyitottnak mondott formula, hogy megalázzon, akár közösségeket és nemcsak személyeket hozzon fölöttébb kényelmetlen helyzetbe.

A másik barlang-effektus a közömbösség, ami árnyékként ott lapul mindenki előtt vagy mögött. És szinte mi magunk vagyunk a közömbösség, a „senkit se érdekeljen” – magatartás mintapéldányai. Tegyük hozzá, hogy ehhez a közömbösséghez tartozik minden egyéb negatív benyomás. Innen burjánzik minden csúnya jelző, mert még nem jutottunk el a belátáshoz: mindannyian ugyanazon értelmezési horizont bűvkörében élünk, nagyjából ugyanazon visszaemlékezési képességgel és halál-tudattal rendelkezünk, amiről tudhatjuk: ez barlang úgy, ahogy van, a szabadság minden illúziójával együtt. (Az is lehet, hogy jó ez így, mert legalább megvéd bennünket a barlang a teljes megsemmisüléstől. Mi lenne, ha kiderülne, hogy kihajított lények vagyunk egy szemétdombon? A barlang melege és az árnyak pontos megfejtése – biztonságérzet!)

Mégis, valamit tehetünk, amit érdemes megfontolnunk!

Miközben életünk szétszedhető darabjaira, méltóságunkat is elveszíthetjük, betegségek gyötörhetnek: *tudjuk, hogy bármilyen barlangból-barlangba történő átmenetben a mellettem levő ember olyan, mint én vagyok, szerethetem őt, elmondhatom neki életem belső perspektíváit, identitásom kérdéseit. Mindazt, ami még romjaiból felépíthető. De legfőképpen szerethetem őt, abban reménykedve, hogy ő is ugyanezt teszi velem és másokkal ugyanúgy.* Talán ez a belső energia teheti szabaddá az embert a megértés teljességére. (Tegyük hozzá azonnal, hogy éppen az emlékezés alapján kiderülhet, hogy ennek az energiának van egy mezeje, ami sajátos és ami a miénk, azoké, akik még tudnak emlékezni.) Talán valamikor megérthetjük, hogy mindenféle kapkodásnak, mindenféle gyötrődésnek hol húzódtak meg a gyökerei. Bármilyen barlangban létezve az igazságosság elve iránti érzékenységünket nem lehet megkérdőjelezni. Komolyan kell venni. Bármilyen hatalomnak számolnia kell ezzel, a provokáció pedig kiszámíthatatlan történet. Kísérletnek, tesztnek azonban éppen elégséges, főleg ha körbe van már véve jogilag kész tényekkel. (Ha csak elnémulsz, gyanús csendet teremtve magad köré, könnyen csúnya jelzőt aggathatnak rád, esetleg ki is közösíthetnek, meg is büntethetnek.)

Mégis feltehető a kérdés: a rendszerszerű működés hogyan képes olyan hatást gyakorolni, hogy csak utólag fogjuk a fejünket?! Már megint zsákutcába kerültünk!

Persze, a helyzet nem annyira drámai, mert soha el ne feledjük: mindannyian barlangban vagyunk, a rendszerszerűen működő „hatalom” is. Ez az, amit olykor próbál feledtetni magáról, úgy viselkedik mintha tudná, hogy milyen is odakint, a barlangon kívül! Vicces, mert innen lentről toborozza hűséges katonáit, azokat, akik szerződésben „vállalták” a felvilágosító munkát, azt amit valójában nem is lehet véghezvinni. Miért is? Azért, mert logikailag képtelenség. Bármilyen rendszerben a logika szabályai ugyanazok. Ha valaki egy zárt világban (nevezzük barlangnak) arról beszél, hogy nyílt vagy nyitott társadalmat épít a világbéke vagy a multikulti érdekében, akkor logikailag üres és egyben homályos fogalomra építi gondolkodását. Félrevezető egyszerre használni mindkettőt, mert kérdés a nyitottság célja, amelyben az a helyzet, hogy barlangból-barlangba vándorolhatunk csupán, esetleg lebegve, méltóságunkat elveszítve, mivel közben sikerült kiiktatnunk, elvágunk néhány erkölcsi köteléket magunk körül. Nincs meg az a végső ismeret vagy kapocs, ami szükségszerűen kell ahhoz, hogy reménykedni tudjunk a gondolkodás sikerében! Nyitott vagyok, de mire? Mi a tartalma ennek a csodálatos nyitottságnak? Üres és homályos fogalmak soha nem képesek visszatükrözni ezt a tartalmat! Mert amúgy sincsen semmiféle tartalom! A legnagyobb veszély akkor állhat elő, amikor az elvek átcsúsznak a gyakorlat világába, és elkezdenek valósággá válni. Imperatívuszokká válnak azok a toleranciára intő, szelíd gondolatok, amelyek az elvek szintjén ártatlanok és a demokratikus létfelfogás tartozékai, bármilyen barlangban is létezzünk. De ez az imperatívusz azért is működhet, mert mögötte áll az a gyakorlati rendszerszerű építmény, amely akár jogilag is kész tények elé állít bennünket. Nem tehetsz semmit, el kell fogadnod a nyitottság nevében azt, amiről mindenki tudja, hogy provokatív és igazságtalan cselekmények sorozatából áll. Miért nem lehet ezt a

megtett lépések és folyamatok idején elcsúszni? Mert ez a rendszerszerű működés legalább *két lépéssel mindig előbb van*. Hogyan teheti ezt meg? Bármilyen barlangban élve és vágyakozva a kinti napfényre, a rendszerszerű működés kommunikációja a félretájékoztató stratégiáját alkalmazza. Tudatosan, most már kiterjesztve ideológiáját az egész emberiségre, képes a lehető legnagyobb nyilvánosság előtt kijelenteni: egyetemet hoz létre. Mit is jelent ez valójában? Ne legyünk ünneprontók, de gyanakodhatunk, hogy fordított mechanizmusról van itt szó, mert a globál-universitas már „létezik”. Magyarán: befektettek ide, legalább 35 éve rengeteg pénzt két üres és homályos fogalomba, valójában kudarc ez az egész és évről-évre tapasztalni lehet a minőségi romlást a teljesítőképességet tekintve. Nos, eljött a számonkérés ideje, kedves egykori ösztöndíjasok!

Tessék nyilvánosan kiállni a nyílt társadalom multikultija mellett, ott ahol szükség lesz, majd egyéb hatalmi diszpozíciók segítségével érzékenyítő kurzusokat tarthattok Székelyföldön vagy a Kárpát-medencében bárhol vagy Ázsiában, ha lehet.

Egy kicsit el is szomorít, mert ez a rendszerszerű működés tényleg pénzügyi hatalommal rendelkezik, a teljes barlangunk klímáját és nyugalma veszélyezteti, de a nagy nyitottság igazából önmaga elleni fegyverre is válhat, éppen a logika alapelveinek figyelembe vételével. Tehát, amikor azt állítja, hogy valami igaz, akkor valójában ennek az ellenkezőjét kell elfogadnunk, éppen azért, mert üres és homályos fogalmakat használ kiindulópontként.

Lépéshátrányban vagyunk és maradunk mindig folyamatosan!

De ezt legalább tudjuk! Innen indulhatunk tovább! A barlanghasonlatból fakadóan ez a rendszerszerű működés sem lehet emberfeletti, mert akkor egy idő után racionálitását fogja elveszíteni. Éppen ezért, hozzánk hasonló emberekből áll, persze jó sok pénz által működtetett hálózat ez, amely ugyanakkor gyenge pontokat is hordoz magán. Észrevétlenül, éppen az ellenkezője is történhet, mert hirtelen rádöbbenhet a kiszolgáló személyzet: teljes kapufa ez az egész, már csak menekülni lehet valamiféle odúba a barlangon belül, keresve valamiféle energia-mezőt.

Mert, végső soron az a lényeg, hogy belátásunk illúzióktól mentesen irányuljon a másik ember felé, akinek segítségére lehetek, mint ahogy ő is nekem. Ebben a kapcsolati rendszerben, ami a szeretet energiáján alapszik, egymás kiegészítői lehetünk és itt, kizárólag csak „itt” tárulnak fel előttünk azok a belső perspektívák, amelyek akár segítséget jelenthetnek a tú fokán áthaladó tevének. És akkor kiderülhet: már régen megszűnt a barlang-effektus, lelkünk játéka volt ez csupán! Szabadok vagyunk!

Marosvásárhely, 2020. február

Ami még eszembe jutott: késében vagyunk

Mindent lekéstünk már! Bármilyen információ manipuláltan és túl későn érkezik hozzánk. A természettudományos válaszok embertelenek, a spirituális válaszok pedig túl bátortalanok és szerteágazóak, nincs egységes szemlélet.

Mert ki az ember? Mi a célja és mi a rendeltetése? Melyik tudomány tudja pontosan, lehetőleg idejében közölni, hogy mit kell tenni? Szakemberek mondják, hogy fogalmuk sincs a vírusok lényegéről, azok működéséről! Valamiféle gén-maradványok lennének?

Ha az emberiség egy része túlélője lesz ennek a világvésznek, akkor ezt a késésben vagyunk-gondolatot viheti magával mint olyan tanulságot, amire talán mégis építhet valami eredeti dolgot. Hogyan történhet ez? *A szeretet csodája révén, ami még ott lakozik az emberben.*

Túl későn kezdtelek el szeretni téged! – ez a belátás azt jelenti, hogy késésben vagyunk, de ha az életnek van még reménye, akkor célba érhet a kommunikáció! Miről is van itt szó?

Az ember létezésével kapcsolatban általában megegyeznek a Föld nevű bolygón, hogy lényegileg test-lélek egysége. A lélek pedig olyan minőség, amelynek örök élete van. Azt is hozzá kell tennünk, hogy a lélek mint szeretet-egység a lehető legnagyobb vágyakozással várja létének megtestesülését. Mert ez a lét természete! Milyen jó, hogy mi elmondhatjuk ezt magunkról! De mi is történik azokkal a drága lelkekkel, akiket visszautasítottak és visszautasítanak a posztmodern nyugati társadalom életszínvonalának nevében, szegények nem is tudják, hogy mi történik velük? Elindulnak a szeretet útján és olyan pofont kapnak, hogy fogalmuk sincs, mi is ez az egész?

Bárki beláthatja, hogy bizony ő maga is kerülhetett volna tiltó listára, és akkor bizony nem születik meg. Ugyanezen belátás következő pontja, hogy szívből jövő egyedi erővel kiáltunk fel, egyfajta bocsánatkérést megfogalmazva ezen ártatlan lelkek felé:

bocsássatok meg nekem, túl későn kezdtelek el szeretni Benneteket! Megtisztulásom első lépése ez, mert jelzem: eddig nem is gondoltam erre a civilizációs teherre és a benne levő bűnre, de most már a befogadás reményét fogalmazom meg, és nyitott vagyok a szeretetre, a magasabb szintű harmóniák tapasztalatára.

Ha van még remény és fogadókészség a kommunikációban, akkor célba érkezhetsz az élet és beköszönhetsz egy olyan időszak, amelynek mentén minden túlélő önmaga céljának beteljesítője lehet!

Ez a történet akkor teljes és a gondolkodás akkor megújuló, ha a szeretet asztalához képzeletben odaengedjük azokat is, akik saját közvetlen környezetükben valahogy nem születhettek meg.

Legyünk a valósághoz hűségesek, nekünk lenne szükségünk erre a közösségi belátásra, hogy tisztább gondolkodással megújulva jövőnk legyen.

Ha ez tükörként működtethető, akkor a Föld nevű bolygón létező népek és nemzetek külön-külön szembenézhetnek ezzel a láthatatlan teherrel! Hogyan tehetik meg? Elég ha mindenki szétnéz saját családjában, baráti köreibben, szomszédságában és egyénekenként, ugyanakkor közösségi kihatással kimondja: bocsáss meg nekem, túl későn kezdtelek el szeretni Téged! Ha élő emberek felé fordulunk, akkor van még esély az együttműködő kötelékekre! És itt ez a lényeg, miközben megemlékezem a meg nem születettekről.

Ha a népek szintjén ilyen jellegű belátás lenne, akkor bármilyen vírusos támadás jöhetne, könnyebb lenne!

Marosvásárhely – Jobbágytelke, 2020. március 18.